

ČESKÝ KONEC SVĚTA

Martin Kolářek
Martin Strnad
Kateřina Hejlová

Český konec světa

Martin Strnad
Martin Kolářek
Kateřina Hejlová

Copyright:

Autoři: Martin Strnad, Martin Koláček, Kateřina Hejlová

Vydalo nakladatelství: Martin Koláček - E-knihy jedou

Grafika obálky: Hanna Lauter, Martin Strnad

Motto: Zuzana Frantová Pomykalová

Korektury: Drahomíra Holmannová

Sazba: Martin Koláček

Rok vydání: 2013

Vydání první

ISBN

978-80-87856-12-3 (epub)

978-80-87856-13-0 (mobi)

978-80-87856-14-7 (pdf)

Motto:

-Jednoho dne došlo pivo.

-A dál?

-Dál? No dál už nic.

Zuzana Frantová Pomykalová

Obsah

1. Hlad	6
2. Válka a Blábol	9
3. Transformace	26
4. Apokalyptický kalendář	31
5. Když nahoře je dole	48
6. Dětská hra	73
Autorský tým	80

1. Hlad

Martin Strnad

Všechny jsem je sežral. Všechny. Tondy, Frantu, Karla i Pepu. A nakonec i tu Mařenu. I když tomu jsem se bránil dost dlouho. Ale co, beztak by se mnou Zem znovu nezalidnila.

Všechny jsem je sežral. A už mám zase hlad. Co teď? Čokly po ulici honit nebudu, na to jsem moc tlustej, přežranej. Přesto mám hlad. Obrovskej hlad. Hlad, jakej jsem poprvé ucejtil před prvním pořádným... žrádlem. Byl pěkně hnusnej, ten bezdomovec, a kdoví, co všechno jsem sežral s ním, ale nemoh jsem si pomoci... prostě jsem musel. Z ničeho nic.

Takhle si jdu v noci po Karláku, v sobě jedno pětípívo a pár panáků, když mě to chytlo. Hroznej hlad. Ale ne takovej ten, co ho maj po chlastu všichni. Tohle bylo jiný, bylo to tak silný, že jsem se vrh na první požitelnou... věc kolem. Bohužel to byl ten bezdomovec. Bohužel pro něj.

Že mám pracky samou krev, v hubě něčí do čista ohlodanou stehenní kost a všude kolem roztahaný střeva, to mi došlo, až když jsem si hubu utíral do jeho smradlavý bundy. Dneska bych už takovou blbost neudělal – nechat tam ty střeva. Určitě je pak někdo našel a sežral. Zdrhal jsem odtamtad' jako od malomocnejch. Jenomže ten malomocnej jsem byl já. A nikdo to nevěděl.

Nevěděla to moje žena, kterou jsem stih sežrat hned další ráno, ani děti, který jsem ještě nechal posnídat, umejt zuby a nachystat se do školy. Škvarky z jejich mámy jim strašně chutnaly. Z nich moc škvarků nebylo... aspoň to maso měly křehký.

Sousedka šla jako další. Zazvonil jsem, otevřela, pracky i hubu celou od krve. Taky žere, napadlo mě tenkrát. Jenže já byl silnější. Sežral jsem ji a jejího načatýho manžela. Oba byli kuřáci. Tlustý. Jako anglická slanina.

Na ulici propuklo peklo na zemi. Jeden žral druhýho. Už se ani neobtěžovali předtím svý žrádlo zabít, žvejkali se zaživa. Policajti nic nezmohli, žravý

šilenství se nevyhnulo ani jim. Když nastoupila armáda v roky jetejch plynonejch maskách, nestihli ani pořádně vystřelit a už se žrali navzájem. Neexistovalo nic, co by to šilenství zastavilo. Tohle by nenapadlo ani toho nejúchylnějšího spisovatele. Nikdo nebyl imunní, všichni dostali ten nekonečnej hlad, hlad kterej neukojí ani přecpaný řeznictví, ani jatka plný rozbouranýho hovězího, ani po střechu natřískanej prasečák.

Takhle to šlo pár tejdů. Lidí pořád ubejvalo. Všechny děti zmizely během dnů, pak šli důchodci a invalidi. Prostě zákon silnějšího. Předevčírem jsem sežral posledního z těch silnějších jako jsem já. Od té doby vidím jenom prázdný ulice, vyrabovaný obchody a hromady ohlodanejch kostí. Už ani ty krysy tu nejsou. A přemejšlím, jestli ještě vůbec zůstal někdo, koho bych moh sežrat. Zkoušel jsem vypadnout z Prahy, najít nějakou pastvinu, kde by ještě byla kráva, ovce nebo kůň. Kozu bych si taky dal, klidně i smradlavýho kozla. Najít tak králíkárnou, hmmm... klidně i mrtvý králíky, nebo slepice zavřený v kurníku. Konec konců začal jsem bezdomovcem. Už je mi to fuk. Prostě potřebuju žrát, cokoliv...

Asi bych už dočista zešlel, nenarazit na tu zabarikádovanou hospodu. Bylo tam pár urostlejšch kousků, a co víc, před hospodou se válelo několik takovejch jako já. Pupky nafouklý, huba rozšířená, silný pracky celý od krve. Všichni prošpikovaný brokama. Ti uvnitř chytře předstírali, že je barák prázdněj, a na ty mrtvolky venku lákali další nakažený. Přitom to v sobě měli taky. Jenom byli dost vychcaný, aby se nesežrali navzájem. Nevím, jak to zvládli na začátku, když tohle šilenství propuklo, ale systém byl jednoduchej. Každěj dostane stejně. Nažranej parchant, rozumnej parchant říkali, když mě hnali před sebou jako vábničku.

Ten den, kdy jsem seděl hladovej na prdeli v křoví kus od té hospody a držel se, abych se nevrh na ty mrtvolky a nenaběh těm uvnitř přímo na mušku, byl učiněnej očištec. V noci vylezli. Pupky ještě větší než já, huby a ruce popraskaný od zaschlý krve včerejší večeře. Dokonce mezi nima byla jedna ženská. Když večer vtáhli pár mrtvol dovnitř a začali si navzájem nadávat, že tady vyhladověj, že sem už nikdo další nepříjde, už jsem to nevydržel a vyběh na ně. V tu chvíli jsem koukal do pěti dvojitejšch hlavní. Pořád nevím, jestli to, že mě svým způsobem vzali za svého, byl ten nejlepší výsledek, možná to měli ukončit hned tam a pak si na mně pošmáknout. Namísto toho jsem jim dělal

volavku po vesnicích. Projít se po návsi, stále na mušce jejich lovecký pušky, nalákat těch pár místních, co se ještě nestihli navzájem požrat, a navést je ostatním na dostřel. To byl můj úkol. Nějakou dobu to docela fungovalo. Ale žrádla bylo pořád míň, a tak se nejdřív společně vrhli na Tonda, pak si rozebrali Frantu, den na to Karla a přes veškerý jeho odpor nakonec i Pepu. To se mi podařilo vzít jim jednu bouchačku. Bylo to jako romantická večeře. Západ slunce, dobrý žrádlo, já, Mařena a dvě nabitý brokovnice, jenom to víno a hudba chyběly.

Ten večer mě napadlo, že tohle je opravdu konec. I kdybych Mařenu přemoh a sežral ji, neměl bych pak už co do huby. Věděli jsme, že se nemůžeme rozejít. Dřív nebo později by začal jeden druhýho v hladovém šílenství pronásledovat. A tak jsme šli společně. Obě komory nabitý, hlaveň k hlavni, jeden vedle druhýho. Dvě hladové zrůdy číhající na sebe navzájem. Myslím, že je dost jasný, kdo z nás ztratil přehled jako první.

Střelil jsem ji do spánku. Aby nebylo moc škody na mase, abych měl co nejvíc žrádla. Ona ve smrtelné křeči vypálila obě komory do vzduchu. A teď tu sedím, v hubě už dávno prázdná, žaludek řve hlady, jsem celej od starý krve, svírám pušku s poslední patronou a přemejšlím, jestli není škoda tu jen tak nechat mrtvý tělo sebevraha, když už ho nebude mít kdo sežrat.